ISSN 0132-4462.
№ 3 2000
ЛЮТИЙ

перець

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. В, ПОПОВА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Л. Телятникова)

ТАП

НОВИНИ ЗАКОНОТВОРЧОСТІ

Чим більше звинувачують парламентаріїв у заморожуванні конче потрібних для країни законів, тим своєрідніше вони на це реагують. Так народні обранці оце днями винесли на обговорення черговий законопроект, присвячений... собі. Законопроект називається — «Про внесення змін і доповнень до закону України» «Про статус народного депутата України». Згідно з ним, звання народного депутата закріплюватиметься тепер за парламентарієм довічно. З усіма пільгами та фінансовим забезпеченням.

СПРАВЖНЄ МИСТЕЦТВО

Як передає наш київський кореспондент, перевірити на практиці твердження великого французького письменника про те, що справжнє мистецтво робиться на голодний шлунок, ще раз вирішили у нас в Україні. Протягом трьох місяців працівникам Національної опери не платять зарплати! І як не дивно, актори все ще чудово співають і танцюють, а оркестранти продовжують грати. Узагальнюючи цей досвід, чиновники поширюють його й на інші сфери нашого життя.

СЕКРЕТ ПОПУЛЯРНОСТІ

Наш миколаївський кореспондент факсує.

У лексиконі мешканців міста Нові Луки останнім часом усе частіше лунає слово «бібліотека». Тільки й чути:

— Пішли до бібліотеки!

— Ми були в бібліотеці!

— Одразу видно — з бібліотеки йдеш!

Такої популярності цей заклад зажив недавно, після того, як усі книги звідси повивозили, замінивши їх одним-єдиним друкованим твором-меню. Його відвідувачі й гортають, замовляючи ті чи інші напої або страви. Це кафе мешканці й називають бібліотекою, в пам'ять про заклад культури, який закрили за браком фінансування.

УНІКАЛЬНА КОЛЕКЦІЯ

За повідомленням нашого хмельницького кореспондента, тут, у будинку, де мешкає сім'я Гладких, відкрито виставку кришталевих ваз. Це сім'я заводських ветеранів демонструє власну колекцію. А унікальність її в тому, що всі вази, зібрані в хаті, однієї форми і одного розміру.

— Річ у тому,— пояснює господиня відвідувачам,— що ми з чоловіком працюємо в цеху, який випускає вази тільки такої модифікації. І ось уже кілька років, як керівництво підприємства — заводу скляних виробів, видає нам зарплату нашою ж продукцією.

Мал. О. КОХАНА

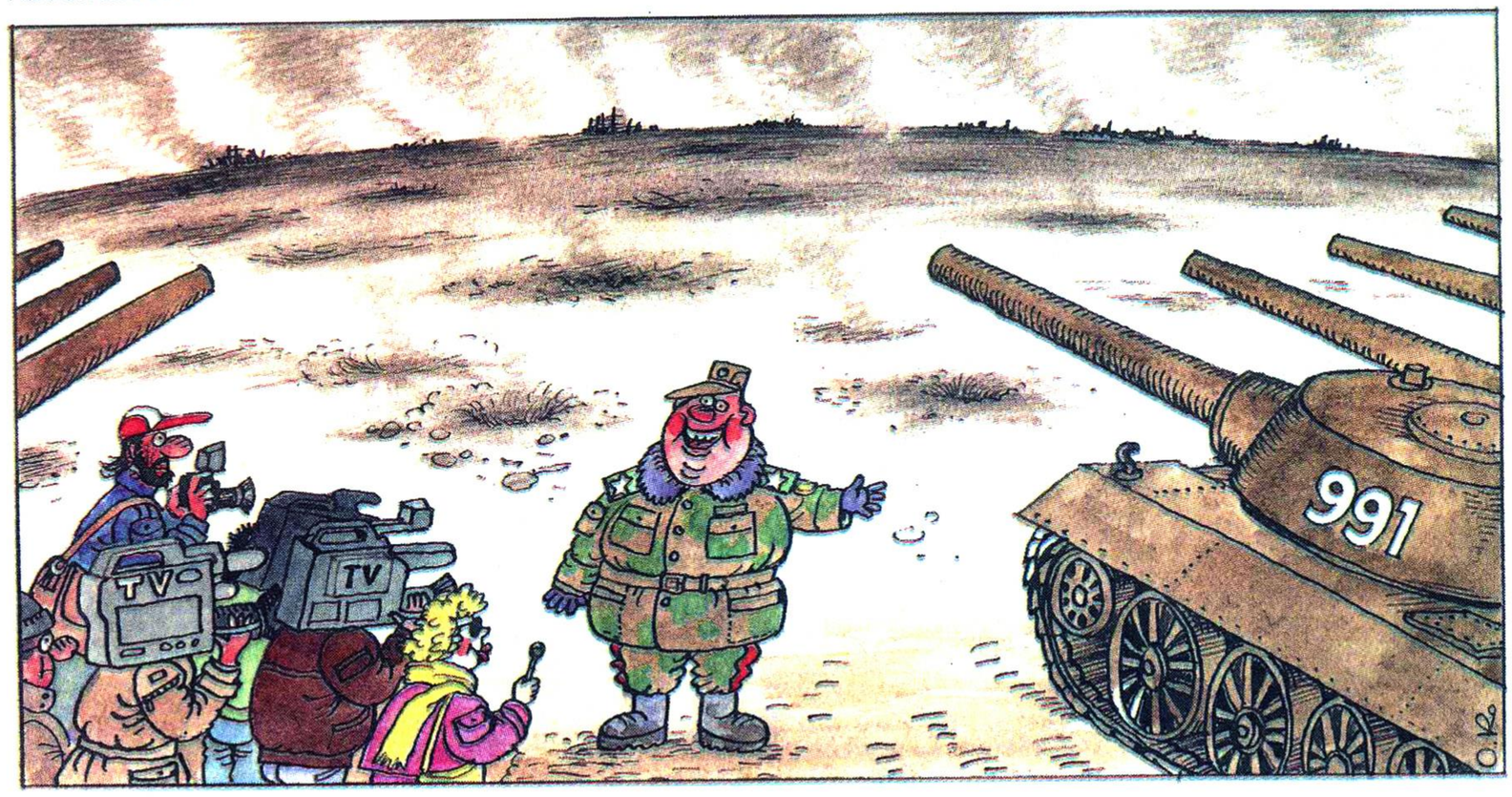

— Ми повністю вирішили проблему сепаратизму та міжетнічних конфліктів.

ЗНАЙОМОМУ ДЕПУТАТУ

Побажання за східним календарем

У час Дракона і Щура
Хай не гризе тебе жура.
У пору Мавпи і Змії
Забудь обіцянки свої.
У рік Вола чи Кабана
Дискусій смак відчуй сповна.
Під знаком Тигра, Зайця, Миші
Тримайся Півнем на узвишші,
Позуй, освоюй мікрофон,
Долай словесний марафон.
А щоб не слабшала напруга,
Вдавай, що преш на гору плуга.

ТІНЬОВИК

У Панька-тіньовика,
Мабуть, місце тепле:
Шия — наче у бика,
Пика — от-от репне.

«ПРОГРЕС»

— Черг не стало! Це — прогрес!
Я, я, я...

— Не який.
Ти заглянь у соцзабез,
А тоді балакай.

«ПАТРІОТ»

На мітингах і в кабінетній тиші
Цей «патріот» плекає давню мрію:
Осісти у Нью-Йорку чи Парижі
І звідтіля волать про ностальгію.

ПРИПОВІДКИ

У рака гасло самобутнє:
«Щодня задкуймо у майбутнє!»

* * *

Він іноземне слово «транш»
Повторює, як «Отче наш».

* * *

Гриць тягнув у човен сома —
Доля Гриця невідома.

* * *

Власним коштом видав збірку
І... повісився на одвірку.

ВОДА У СТУПІ

Цей ревно молиться на Захід,
Бо має там надійний захист.
Той спрагло дивиться на Схід,
Бо там спокусливий сусід.
А поки що «в ім'я народу»
Вони товчуть у ступі воду.

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Лікарю, а ви часом у «Беркуті» не служили?

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Із записок провінційного Цицерона

◆ На відсутність апетиту ніколи не скаржився — особливо, коли є в ближнього.

◆ Вдячного слухача можна знайти лише в самому собі.

◆ У житті, як у метро: одні піднімаються, інші опускаються.

◆ Тим, кому правда очі коле, окуліст не допоможе.

◆ Навіть застосовуючи найновіші досягнення педагогіки, із чортеняти можна виховати лише чорта.

◆ З автобіографії: «З такого-то по таке-то був чесним...»

Валентин ЧЕМЕРИС.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Друже, дай припалити!
— Тамбовський вовк тобі друг. На!

ІРОНІЗМИ

❄ *На нашу мінімальну зарплату жити можна. Але мінімальний термін.*

❄ *За правду боровся Гнат, доки не кинули йому ласий шмат.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

❄ *Складається враження, що вище керівництво робить все, щоб покращити наше життя, тільки не на землі, а в царстві небесному.*

❄ *Нам треба вже не виходити з кризи, а вибігати.*

Юрій САВЧУК.

❄ *Дні стають коротшими, а сни - довшими.*

❄ *Ніхто ще відверто не заявив: «Лізу в депутати задля власної вигоди».*

Юрій РИБНИКОВ.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Дітки, а ви чому урок прогулюєте?
— Так школу ж заміновано, Маріє Іванівно!

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема В. Попова)

Мал. А. АНДРЕЄВА

Дві усмішки

РЕКЕТ

— Заходьте, відчинено! — крикнув у відповідь на настійливий стукіт у двері Борозняк.

Двоє незнайомих чоловіків зайшли до квартири. Один з них уже тримав напоготові щось схоже на ласо. І тут же, спритно накинувши його на здивованого господаря, став обмотувати його.

— Ви що? Не маєте права! — обурився Борозняк — Нема такого закону! Я буду скаржитись! Я ж заплачу.

— Отак воно буде краще,— надів чорні окуляри рекетир. — Поважаю тямущих людей.

— Тільки раджу не скупитись,— дістав праску його напарник.

— Ви про що? — запитав Борозняк.

— Про гроші, шановний, про гроші,— пояснив рекетир. — Гони все до копійки, бо гірше буде!

Він підійшов до розетки.

— Немає у мене грошей,— сказав Борозняк.

— Не бреши. Самі чули, як ти сказав приятелеві, що відкладаєш гроші на квартиру. Казав?

— Казав.

— Так де вони?

— Ось вони,— вказав Борозняк на жеківську розрахункову книжку, в якій лежало шість гривень, і додав, наче вибачався: — Я ж тільки недавно почав...

— Що ж ти нам голову морочиш! — вилаявся рекетир із праскою.

— Тільки час згаяли! — плюнув собі під ноги другий, ховаючи рекетирське причандалля.

— Ну, ви ж мене і налякали! — радісно посміхнувся Борозняк. — А я думав, що ви з жеку...

ДЕБЮТ

— Ні, ця краватка не підходить. Ось, візьми цю. ти в ній на захист докторської виходив, пам'ятаєш? І носовичок не забудь, трикутничком його і вклади в кишеньку.

Ольга Павлівна ще раз оглянула чоловіка з голови до п'ят:

— Нормально. Тепер головне — текст. Я ось подумала: може, не варто про трагічні моменти у відносинах між нашими народами?

— Ні, зовсім нічого не сказати не можна,— не погодився Василь Степанович. — Зрозуміло, без зайвого акцентування.

— А ось про кого ми забули, так це про Войтилу.

— Молодець,— похвалив Василь Степанович.... — Кароль Войтила, папа римський Павло-Іван четвертий. Обов'язково треба сказати.

— І про Марисю з Наполеоном.

— І це можна. Коли хтось зацікавиться,— погодився чоловік. — Але, я думаю, все-таки правильніше буде зробити акцент на сьогоднішньому дні. На жаль, ми і дотепер не маємо свого Бальцеровича, не кажучи вже про Валенсу.

— На жаль,— зітхнула дружина і, дочекавшись, поки Василь Степанович застебнув «блискавку» на великій строкатій сумці, запропонувала:

— Ну, давай ще раз прорепетируємо. З хронометражем.

Василь Степанович взяв сумку на плече, злегка розстебнув «блискавку», дістав коробочку і, тримаючи її двома пальцями перед собою, почав:

— Сірники! Кому сірники? Високої якості. Сірники польського виробництва з зеленими головками. Польські сірники! Польща — наш західний сусід. Одна із перших визнала нашу незалежність. Впевнено прямує шляхом ринкових реформ і до європейського співтовариства...

Він повністю перенісся в аудиторію, якою від сьогоднішнього дня мав йому стати вагон приміської електрички.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

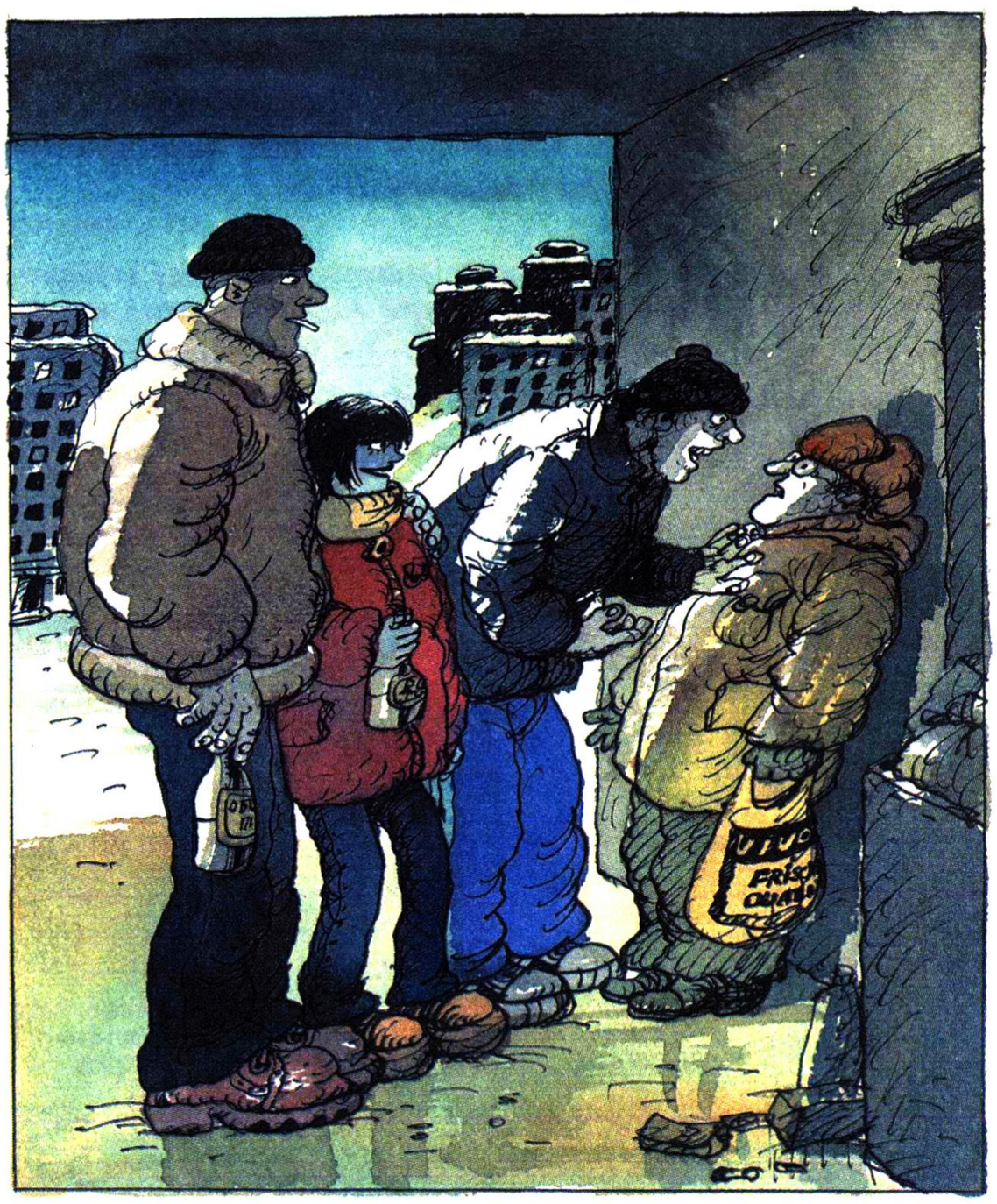

— Ми проводимо соціологічне опитування населення: у тебе гроші є?

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Сьогодні хабарництво набуло нечуваного розмаху. Навіть елементарну справу не вирішиш, поки не даси на лапу. Всі, від крупних чиновників до дрібних клерків, дивляться на тебе в очікуванні: скільки відстьобнеш?

От і вирішив я з друзями-однодумцями створити нову партію — Партію борців із хабарництвом. Склали ми статут, написали програму, зібрали документи, необхідні для реєстрації. От тільки реєструвати нас не хочуть. Без хабаря.

Ю. ЛИТВИНЕНКО.

м. Київ.

ХТО...

Бабця скаржиться сусідці:
«Ох, літа, літа...
Геть погано стала бачить,
Пам'ять вже не та;
Ще й розбились окуляри
На біду мою...
Он іде якась людина —
Я не впізнаю».
А сусідка на ту мову:
Що там пізнавать,—
То, бабусю, не людина,
То іде мій зять».

ОЦЕ — БІДА!..

«Вчора в парку,— каже Мотря,—
Славко, наш сусіда,
Відібрав гаман із грішми
У старого діда.
Міліція затримала
Дурня-здоровила,
Посадила в буцегарню,
Потім відпустила.
Розібрались, що він дурний.
Та й сказали Славі:
«Дурням закон не писаний
У нашій державі»...
«Це не біда,— мовив Сидір
До жінки Мотрони.—
Ото біда, коли дурні
Та пишуть закони!»

Петро СИВОЛАП.

м. Київ.

ХВОРОБА

ГУМОРЕСКА

Фельдшерка підозріло зиркнула на гулю, що всілася під лівим оком діда Трохима, поцмокала язиком, позазирала у якусь книжку, познизувала плечима, а тоді порадила:

— Перескочте, Трохиме Петровичу, в райлікарню. Бо ця гуля якась ненормальна: біля повіки червона, наче ніс в алкоголіка, а нижче — синя, ніби руки в першокласника. Покажіться хірургу, Петровичу, бо я боюся...

Дід Трохим теж боявся. Тому не гаяв часу, а попросив сусіда в темпі підкинути його «Запорожцем» у містечко.

Підстаркуватий хірург сидів за столом і щось натхненно творив на аркуші паперу кульковою ручкою. Даремно чекав відповіді на привітання дід Трохим: лікар ні на секунду не полишав свого заняття.

Намагаючись привернути до себе увагу, дід кілька разів кахикнув у кулак.

— Слухаю вас,— нарешті озвався хірург, не відриваючи погляду від паперу.

— Та ось...

— А-а, синець. М-да... Те-екс... Гарненька гулямаха. На жаль, не по моїй лінії. Зайдіть до дерматолога.

Дерматолог кудись поспішав. Кинувши миттєвий погляд на гулю, спитав:

— Свербить?

— Ні,— мотнув головою дід. — Ниє, бий її хвороба!

— Якби свербіла, то по моїй лінії. А так... Покажіться інфекціоністу.

— Ні, не моя це болячка,— досвідченим оком оцінив гулю інфекціоніст і відфутболив діда до онколога. Той — до окуліста.

— Диваки,— знизав плечима окуліст — єдиний лікар, котрий нічого не писав і не робив заклопотаного виразу на своєму обличчі. — Блудять в трьох соснах. Хіба не ясно, що це флюс від зуба? Ідіть до стоматолога, дідусю.

— Та...

— Сміливіше, дідусю, сміливіше! Стоматолог у нас хлопець бойовий: і оком моргнути не встигнете, як той клятий зуб зацокотить у тазик. А до вечора й гуля стухне.

— Але ж...

— Дідусю, хіба у ваші роки є ще страх перед чимось? — підштовхнув до дверей діда Трохима окуліст. — Сміливіше!

Стоматолог і справді був не з лякливого десятка. Не встиг дід переступити поріг кабінету, як одразу ж опинився у кріслі.

— Ширше рот! — тренованим голосом старшини роти скомандував він. І тут же розреготався: — Це який жартівник направив вас до мене? Та тут же жодного зуба. Голо, як в Каракумах. Повертайте голоблі до хірурга.

— Бий тебе хвороба! — кисло посміхнувся дід Трохим, вийшовши з поліклініки. — День як із димом пустив, а так і не довідався, що прикладати, аби гуля скоріше зійшла. Тьху! І треба ж було тій дровиняці вирватися з-під сокири і хмольоснути мене межи очі...

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

смт. Муровані Курилівці Вінницької області.

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. ГУЦОЛА

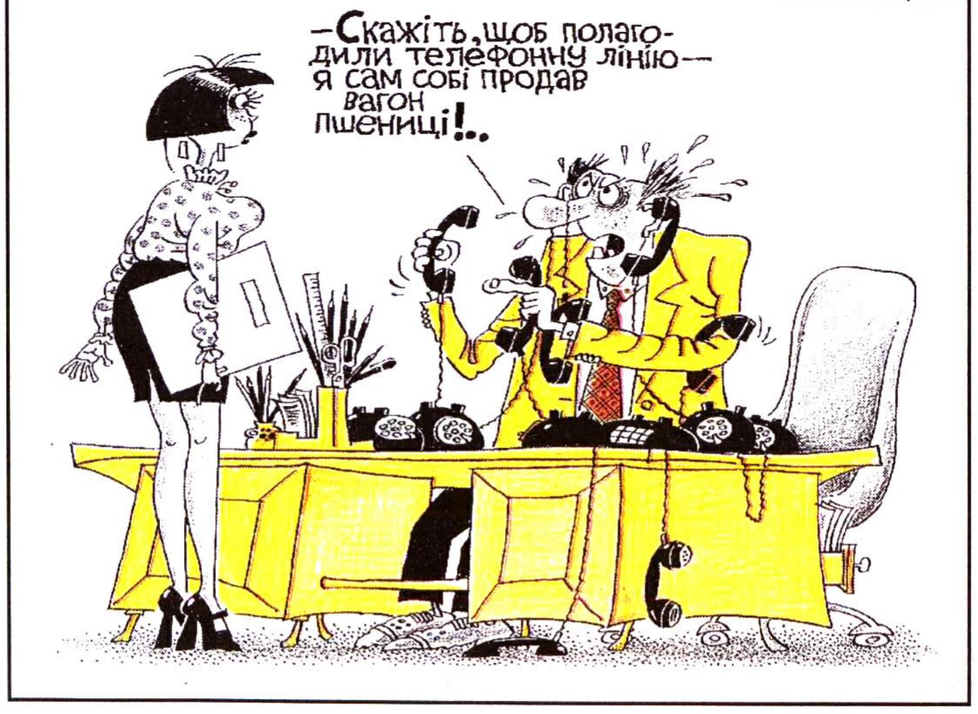

Мал. В. ШИРЯЄВА

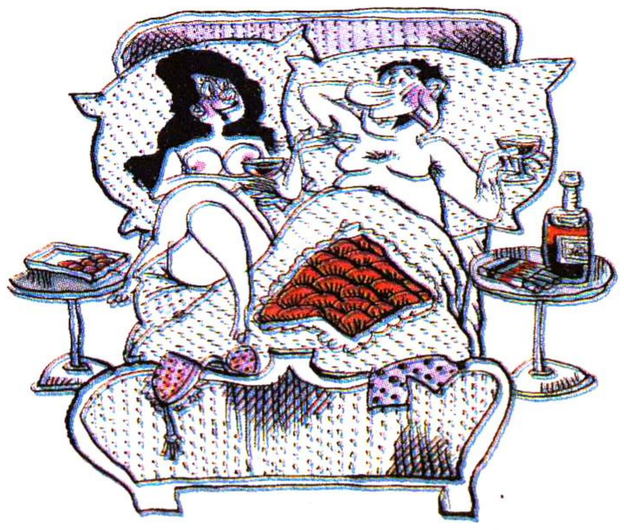

— А твій чоловік кохає тебе, як і раніше?

— Та ні! Він теж дечому вже навчився.

Кримінальні сюжети

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

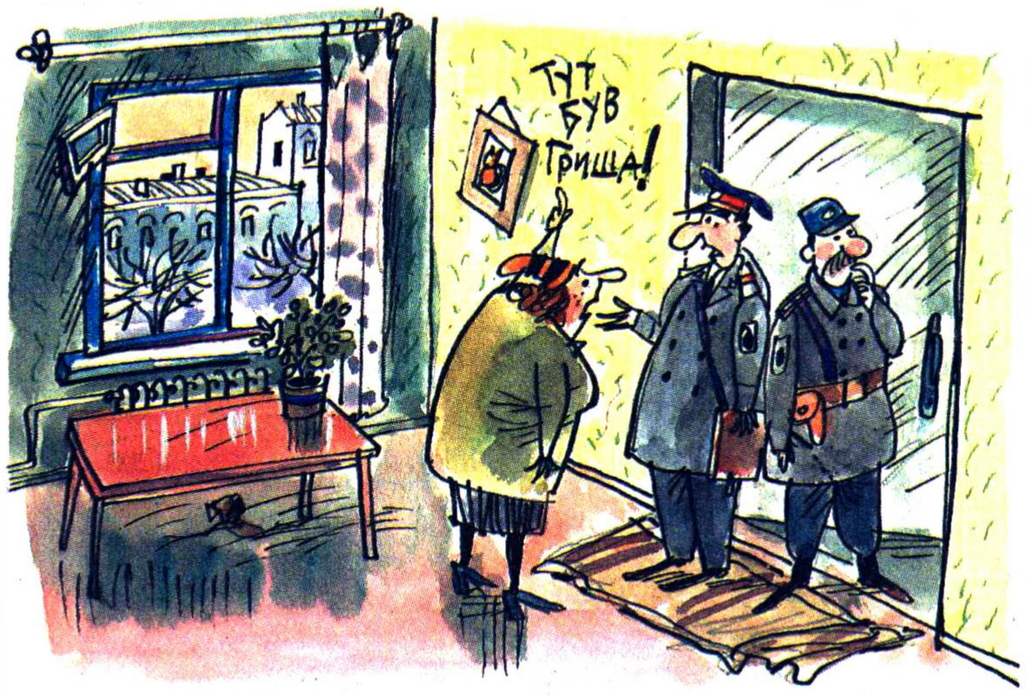

— А звідки ви знаєте, що злодія, який обчистив вашу квартиру, звати Гриша?

Мал. В. АДАМОВИЧА

Охороняли від... себе

Кілька років тому до бізнесмена М. завітав Аркадій Хотульов з компанією і запропонував свої послуги з охорони бізнесмена та його торговельного павільйону.

— І від кого ж ви мене охоронятимете? — поцікавився бізнесмен.

— Від нас,— сказав Аркадій.

Чи то жарт цей сподобався бізнесменові, чи то просто не хотів він зв'язуватися з рекетирами, але вирішено було тоді, що кожного місяця рекетири одержуватимуть від бізнесмена сімдесят доларів.

І раптом прийшли якось рекетири до павільйону по гроші, а він виявився зачиненим. Прийшли другий раз, третій... Як дізналися хлопці, хазяїн павільйону поїхав до родичів за кордон і четвертий місяць від нього ніяких звісток.

Обурилися молодики. На наші кревні він сміє гуляти за кордоном?!

Пішли до бізнесмена додому, вчинили там розборку з биттям посуду і бізнесменового зятя, який нахабно заявив, що про ті сімдесят баксів нічого не знає і чути не хоче.

А зять до міліції поскаржився. І от доведеться тепер громадянину Хотульову разом з друзями відповідати і за хуліганство, і за здирництво одночасно.

Д. ГРИГОРЯН.

м. Херсон.

Неймовірна історія

Двоє хлопців атлетичної статури, Микола Давидюк і Михайло Мазур, гуляли собі вулицею. Коли це раптом із кишені чоловіка, котрий ішов попереду, впав прямо на тротуар якийсь важкий металевий предмет. Підняв Микола цей предмет, що виявився пістолетом, і гукнув чоловікові:

— Гей, шановний, ви щось, вибачте, загубили!

Та чоловік, замість зупинитися і подякувати, кинувся навтьоки. Хлопці з пістолетом — за ним. А той усе біг, скидаючи на ходу шапку, дублянку...

Підібрати все це хлопці, ідуть собі з пістолетом далі. Коли якась жіночка їм зустрічається. Зупинилася. І як побачила пістолет у руці чоловіка, витягла гаманець з двомастами гривень, обручку зняла, шубу. Усе хлопцям повіддавала — і тікати.

А тут саме трамвай підійшов. Сіли хлопці в другий вагон. Микола пістолет перед собою тримає. А Михайло пасажирам розповідає про дивну знахідку. А пасажири, замість здивуватися і поспівчувати, заходились гаманці витягати, коштовності знімати. Усе хлопцям повіддавали. А ті, здивовані, тільки-но хотіли піти до міліції, щоб про всі ті дивацтва розповісти, коли Михайло запропонував:

— Перед тим, як до міліції все це нести, давай пляшку купимо і зайдемо до однієї дівчини погрітися.

Так і зробили. І були дуже здивовані, коли міліція раптом їх розшукала. Можна сказати, з ліжка їх підняла і всі оті коштовності, гаманці, шуби і дублянки конфіскувала. Не кажучи вже про пістолет із бойовими набоями...

І от сидять тепер хлопці, ніде не працюючі громадяни Давидюк і Мазур, у камері попереднього ув'язнення і слідчим розповідають оцю дивовижну, прямо-таки неймовірну історію. А слідчі чомусь у неї не вірять й інкримінують їм статті карного кодексу, пов'язані з грабежем, розбоєм і зберіганням вогнепальної зброї.

А. ЗУБАШИЧ.

м. Луганськ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА
(тема В. Капрельянца)

— Щоб мати стартовий капітал, треба мати хоч стартовий пістолет...

Стережіться, дяді!

Батько навчав свого одинадцятилітнього сина Максима правилам безпеки.

— Не сідай у ліфт із незнайомими дядями. Не веди бесід з незнайомими людьми. А якщо якийсь негідник захоче відібрати у тебе ключ від квартири — ти йому в очі з цього балончика...

І вручив синові балончик з нервово-паралітичним газом.

Якийсь час син Максим слухняно чекав нападу на себе незнайомих дядь, але дяді чомусь нападати не поспішали. І тоді Максим разом із другом, дванадцятилітнім Сашком, вирішив напасти сам.

Зустрівши у під'їзді старенького дядю, хлопчики бризнули йому у вічі газом із балончика, і коли дядя втратив свідомість. витягли в нього з кишені одиннадцять гривень сорок вісім копійок. Усе, що у дяді лишилось від пенсії.

Тепер правоохоронці ведуть бесіди з Савицьким Петром Максимовичем про те, як уберегти іших дядь від його сина.

М. ГРАЧИК.

м. Дніпропетровськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

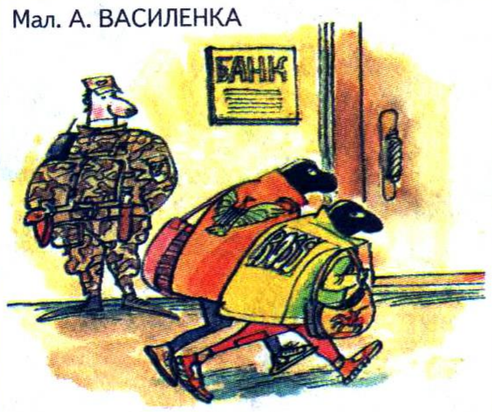

— І чому він так підозріло дивиться на нас?

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Скільки коштує жарт?

Про себе Вадим Степанович так і каже:

— Дуже люблю жарти! Кращого майстра розіграшів у нашій компанії не знайти!

Та, мабуть, розіграшів над друзями і родичами Вадиму Степановичу було мало. І вирішив він трохи розширити діапазон своїх жартів.

Якось зателефонував до лікарні, котра навпроти його будинку, і повідомив, що на другому поверсі цього медичного закладу закладено вибухівку. І потім кілька годин, стоячи біля вікна, реготав, тримаючись за живіт. Так йому було смішно спостерігати, як метушилися правоохоронці, як виводили і виносили на вулицю хворих. Сміх та й годі!

І досі не може зрозуміти, як це здогадалися в міліції, що автором такого вигадливого жарту був саме він. Та, припертий фактами, зізнався-таки Вадим Степанович Галчишин, що вирішив ось у такий спосіб повеселитися.

Тепер, навіть у кращому разі, якщо суд вирішить обмежити його покарання штрафом, громадянину Галчишину доведеться сплатити таку суму на покриття завданих збитків, що йому буде вже точно не до сміху.

А. ЛОБУРЕНКО.

м. Київ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема В. Попова)

— Я хочу передати привіт дружині, тещі, друзям...

МІНІ-УСМІШКИ

ВИДНО

— Якове Гнатовичу, ваші батьки ще живі?

— Жи-ві.

— Далеко живуть?

— В будинку навпроти.

— То ви, певно, щодня до них ходите?

— А чого ходити? Звідси ж видно.

ВЕРЕДЛИВИЙ ЇДОК

Мати поставила перед синочком тарілку з їжею. Той не їсть. Щось виловлює ложкою в супі й кладе поряд в чисту посудину.

— Андрійку,— хвилюється ненька,— що там?..

— Цибуля.

— А тепер що?

— Морква, лавровий лист...

— Та-а-к. Усе виловив? Від супу сама вода лишилася. Що ж ти ще там шукаєш?

Андрійко подумав, мовив:

— Мікробу.

НЕ ЗАВЖДИ

— Я не можу прийняти вас на посаду диспетчера,— каже директор автотранспортного підприємства відвідувачу.

— Ч-чому?

— Бо ви ж заїкаєтесь.

— Я н-не з-авж-жди, а т-тільки т-тоді, к-коли г-говорю...

КОМУ СПЕРШУ

Чоловік прийшов додому.

— Жінко, подавайно їсти. Зголоднів ажаж...

— Зачекай, я ще свиней не годувала. Чуєш, кувікають, аж хлів ворушиться.

ВІДПОВІДНО ДО КОМПЛЕКЦІЇ

Циган продає на базарі всіляке хатнє начиння. Підходить жіночка й питає:

— А більшої кочерги у вас немає?

— Немає. Але до наступної неділі я можу викувати. Яку вам треба?

— Більшу, ніж оці.

— Ага, зрозумів. А якої комплекції ваш чоловік?

НА КВИТОК

— Позич, Дмитре, дві гривні.

— Навіщо?

— На квиток не вистачає.

— Куди ж ти їдеш?

— У буф-фе... Ой, далеко-далеко...

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Мал. О. КОХАНА

— Зараз наш гість розповість про хід дебатів.

Дорогий Перче!

Ми, працівники Будівельно-складального комбінату, хочемо передати привіт нашому директорові Афанасенку Вадиму Івановичу. Річ у тому, що вже третій рік ми одержуємо за свою роботу лише половину зарплати. Другу половину обіцяють віддати згодом. І от ми давно намагаємось потрапити до директора, щоб нагадати про себе. Але його все немає. Він — у відрядженні, десь їздить по закордонах. За рік у семи країнах світу побував. Зараз наш директор у Австралії. Чи то їхній досвід переймає, чи то своїм досвідом ділиться — як підлеглих за ніс водити.

В. АНДРУЩАК, М. СКИБА, Л. КРАВЕЦЬ —
усього 32 підписи.

ДВІ ЕПІГРАМИ

ЗНАЙОМОМУ ЛІКАРЕВІ, ЯКИЙ ДОСКОЧИВ НАУКОВОГО СТУПЕНЯ КАНДИДАТА

Ви, кажуть, стали кандидатом?
Не просто мур той подолать...
Бажаю доктором вам стати,
До того й лікарем ще стать!

МЕДСЕСТРА, НА КОТРУ МЕНІ "ПОТАЛАНИЛО"

Злотоголова, тонкоброва;
Уся — глуха, бездушна плоть...
Такій — пеньки б колоть на дрова,
А хворих краще б не колоть!

Михайло ІГНАТЕНКО.
м. Київ.

ФРАЗИ

● ***Кожний радник радить те, за що йому платять.***

● ***Непопулярні закони у нас стали найпопулярнішими.***

● ***Не те, що цензури — самого книгодрукування вже нема!***

● ***Найстрашніше те, що це ще не найстрашніше.***

● ***Латиноамериканська Україна.***

● ***Щастя африканців у тому, що ми йдемо не до них, а у Європу.***

Олександр ЛЮК.

Друже Перче!

Чула, що створено партію шанувальників жінок. Спасибі, любі її творці! У нашій країні нас так дошанувалися, так дошанувалися, що декому навіть мізерну пенсію не можуть своєчасно виплатити.

А ви тепер нас будете шанувати "по-партєйному!" Дай вам Боже здоров'я! Тільки треба, щоб... Як воно там у вас по-вченому висловлюються?.. Ага, щоб шанували по фракціях. Фракцію бабів окремо, фракцію молодиць окремо, і фракцію онучок окремо!

Щоб порядок був...

О. ТРЕМБІТА.

м. Черкаси.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Та хто ж із повними пляшками падає?!!

ШУКАЙТЕ ЖІНКУ

ЗРЕШТОЮ, навіщо її шукати? То я так, для кращого слівця сказав: мовляв, якщо є "ля фам", тобто жінка, то буде якось загадковіше, якось кримінальніше, якось...

Якось Еліні Бєлін постукала під гарненьку фризуру дивна думка: а що як розбагатіти? Подібні міркування до Елочки приходили і раніше, але були невиразні, ніби мета першого побачення. А тут, як мовлять парламентарії, і механізм реалізації разом із намірами постав — Еліна створює приватне підприємство, відкриває офіс, йдуть відвідувачі, "будь ласка", посмішки саючі і бабки (гроші) тут. Проект, бачите, не дуже складний. Лишалось лише подумати, до чого примовляти «будь ласка». Допомогло знайомство з Гердом Бірнбахом чи Бірндорфом... Ні, таки з Бірнбахом, бо інакше важко було б запам'ятати. А так — бах, ба-бах! Такого не забудеш. Пан Герд керував такою собі фірмою "Треввеллер гогел" у Німеччині і займався туризмом.

Отож, на вулиці Гуцульській у Львові невдовзі відкрилася надзвичайно інтелігентна контора "Елітур", яка бралася за якихось пару сот доларів доставляти громадян у Німеччину. Туди, звісно, нинькі їздять не для фотографування будинків Гете і Шіллера чи охання-ахання в Дрезденській галереї. Однак все одно ввічливість та чемність на початку подорожі ніколи не викликала масового обурення. Більше того: послужливість, оперативність у висловленні компліментів і прийманні внесків за турпоїздку подобались. Мрійлива Еліна виявилася доволі прагматичною і швидко "обросла" кадрами — бухгалтер, водій, комерційний агент і навіть секретар. Все, як належить. Зацікавлені у відвідуванні берегів Рейну платили по 230 доларів і лише 9 гривень за оформлення віз і чекали на стартовий сигнал.

Виїзд затягувався і подекуди почалося ремствування. Розчаровані туристи спочатку потай, а потім і "на публіці" почали матюкатися. І ось тут пішло-поїхало. Я маю на увазі не виїзд за кордон, а прискіпливі вивчення, розслідування і ревізування. Бухгалтер, як і належить, першим зіскочив на ходу з непорушного туристичного потягу. У цьому вони, бухгалтери, чимось схожі на корабельних пацюків — капітан ще п'є глінтвейн, визначає на мостику широту, обіцяє неслухів кинути акулам, а пацюки вже намилились плисти у шлюпках до берега, бо знають: аварія на борту неминуча. Інші члени колективу "Елітуру" залишалися на вахті, але без оплати праці.

Виявилось, що пані Еліна, що має таке законослухняне і симпатичне прізвище, яке так і хочеться прикласти до рани, у стислий строк оголосила війну дуже серйозним організаціям і просто державі. Вона ігнорувала постанову Національного Банку України про заборону інвалюти як засобу платежу: замість касових чеків фірма видавала якісь несерйозні розписки. У бухгалтерському обліку не відображалось оприбуткування грошових коштів по касі. Та й взагалі мадам Бєлін не мала ліцензії на валютні операції. Ви загинаєте пальці? Було ще чимало порушень, але головна біда — шістдесят три клієнти ніяк не хотіли позбутися своїх доларів. "Або вези до фатерлянду, або жени бабки!!" — усно і письмово вигукували вони.

Коротше, з усього туристичного стада поїхала зі Львова лише Еліна, яку повезли у загратованому вагоні. Щоправда, один чоловік, що чекав німецьких мандрів, помер і його відвезли на сільський цвинтар, бо заночувати на міському зась: місць вже немає.

А ось ще один підсумок: за півроку існування фірми "Елітур" його господиня привласнила 17 тисяч доларів. Справа вмістилася у п'яти томах, за кожен із яких дали по рокові у виправно-трудовій колонії. Щиро кажучи, банальна історія, про яку можна було б мені не писати, а вам — не читати. Але киньте оком на касаційну скаргу, створену на поміч засудженій її адвокатом: "Причиною даного випадку став перехід планової соціалістичної економіки до ринкової та відсутність будь-яких гарантій з боку держави...".

Чудовий текст. Так і хочеться показати у підле минуле дулю. Цим прогресивним шляхом піде, мабуть, і адвокат ще однієї організаторки вільного туризму, Катерини В. (ініціал замість прізвища означає, що на момент написання матеріалу їй ще не дали строку — у нас судять алфавіт, а не конкретних громадян, які мали тата, маму і родину). Катерина більш досвідчена у бізнесі і взагалі у житті. Їй уже за півстоліття. І тільки мені дозволено називати її фамільярно на ім'я, позаяк замість по-батькові у неї теж котрась буква. Так ось ця пані мала торговий рундук на стадіоні "Україна"; а туризм — він для серця, душі. "Відправляла вона краян у теплу частину глобуса — в Італію. Претензії до неї мають майже 200 осіб, але вона погоджується тільки на сотню.

Тьотя Кася (як би я її називав, якби був племінником) теж брала у інвалюті. І брала чимало: віза — 300 доларів, дорога — 200, працевлаштування — 200. Коротше, за "надані послуги" Катерина одержала 140 тисяч доларів. Довгий час у С130 вона нездужала і взагалі відчувала дискомфорт. Але хто тебе відпустить під розписку про невиїзд, якщо йдеться про таку суму?

А тепер пару жінконенависницьких фраз при повному захопленні ними. Можна було б зрозуміти і пані Еліну, і тьотю Касю, якби вони поїхали у Душанбе чи Нижній Волочок і провели свої афери там. Хапонувши дещицю, вони могли б відкочувати (автор має кримінальний талант) у Псков чи Вятку і провести їх знову... А потім уже мільйонерами повернутися до Львова, придбати особняки у стилі пізніх шотландських замків і їздити на води. Але ні. Дві львів'янки ошукують рідних городян, нікуди не тікають і не можуть втекти, бо тут у них життєва база, сідають на лаву підсудних, потім лягають на нари. Чи думали вони хоч раз, хоч маленькою звивинкою, чим може закінчитися авантюра, після якої найнятий красномовець у касаційних абзацах лає планову економіку?

Але це дуже недосконала, чоловіча логіка. А у нас — дами.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Острів Скарбів

Варіації на сучасні теми.

Хочемо попередити читачів: схожість героїв комікса з деякими відомими особами чисто випадкова. За дії персонажів редакція та автор не відповідають.

У кімнаті, крім наляканого папуги, присутні знайшли стару скриню та бездиханне тіло господаря. Старий пірат багато пив. Удача посміхнулася джентльменам. У скрині знаходилось кілька пляшок рому. Та головне-чудово розроблена карта острова Скарбів. Судячи з усього, скарбів було багато.

9

Товариші, панове! Не напирайте! Усім вистачить!

Ми займемось розподіленням!

10

Проведемо відкрите голосування. Хто за те, щоб відправитись на острів Скарбів, прошу підняти руку!

Одноголосно!

11

Скарби будуть наші! А всіх вас ми висадимо по дорозі на безлюдному острові.

Мій електорат цього не допустить!

12

То не є розумне рішення!

13

Гей, там! Дуже сильний крен на лівий борт!

Час-це гроші! Тому не будемо баритися.

Нам везе, інші фракції сплять.

Рожева мрія

14

Рожева мрія

15

Та на ранок картина на морі виглядала ось так.

Вперед, Україно!

Відірватися не вдалося!

Рух-1

Рух-2

СДП

Демократичний союз

За красиву Україну

Партія люди

16

Продовження буде.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я розумію, що газети намагаються донести до нас побільше інформації. Але яким чином? Багато матеріалів друкується таким дрібним шрифтом, ніяк не вчитаєш. Невже видавці вважають, що в усіх соколиний зір?

Думаю, що тут своє слово повинне сказати Міністерство охорони здоров'я. Адже населення сліпне.

Дехто скаже: а хто примушує читати дрібний текст? Може, воно й так. Але ми платимо за всю газету, а не за ту її частину, яку можна прочитати.

О. ЧИЖЕНКО.

м. Харків.

КРИХІТНІ ПРИТЧІ

✶ *Моя доброта не знала меж. Тому я там поставив прикордонника.*

✶ *Щоб зявився новий тип керівника, він повинен не боятися усіх інших типів.*

✶ *На сміливий вчинок здатний кожний другий, на витончений - кожен десятий, а на чесний - дані засекречені.*

Олександр ПАСТУХ.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ДИМОБУДІВНИЙ КОМБІНАТ.
ДМУХОВИЙ ОРКЕСТР.
ІКОНОМІКА.
КУМП'ЮТЕР.
ЄДИНОНАЧХАЛЬНИК.
ЖМОТИВАЦІЯ.
ЗАРОБІДНА ПЛАТА.
КАНАДОХОДЕЦЬ.
НЯВЧАННЯ МУЗИЦІ.
ОП'ЄДНАННЯ.
РІДКОЛЕГІЯ.
ДУЛЕНОСНИЙ УКАЗ.
ЕКОНЕМІЧНІ РЕФОРМИ.
ДОБРОСИЧЛИВЕЦЬ.
ТОЛЯРАНТНИЙ.
ЗАБОРХОВАНІСТЬ.
ЗДІБНИЙ ОКОНОМІСТ.
ЗАХОТІВЕЛЬНИЙ ПУНКТ.
ВИКОНЯВЧА ВЛАДА.
СУПТРОПІЧНИЙ КЛІМАТ.
ДЕКЛЯРАЦІЯ.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Григорій СТОРОЖ.

с. Джурин на Вінничині

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Ех, шкода! Пальне закінчилося!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я давно стежу за творчим ростом цього віртуоза. Гадаю, пора його переводити на Хрещатик.

Коли Начальником Податкової Інспекції Казкового Лісу призначили пана Тигра, лісові комерсанти захвилювалися. Особливо «тіньовики» — королі «чорного ринку». Раніше податкову інспекцію очолював пан Осел. І з ним жодних проблем не було. Ні з кого він шкури не дер, за свою боявся. А про цього пані Сорока принесла на хвості жахливі чутки — буцім-то так лютує, так лютує, сім шкур дере. Такі штрафи накладає — просто штрах! Не штрафи, а штр-ах!-ви! Так висловився шепелявий пан Ховрашок.

У той же день увечері у хащах зібралися на «тіньову» нараду зацікавлені особи: президент компанії «Бджіл-медокс» пан Ведмідь, президент компанії «Капустекс» пан Заєць, президент компанії «Ягнякс» пан Вовк, президент компанії «Куроящ» пані Лисиця, президент компанії «Гігієнс» пані Гієна, президент компанії «Проковтнер енд Гимбель» пан Крокодил і президент компанії «Крадувсекс» пан Шакал. Всього семеро наймогутніших лісових олігархів.

— Що робитимемо, панове? — спитав голова зборів пан Ведмідь.

— Як платити всі податки — то ж самі страшні видатки! — вигукнув пан Заєць (він любив римувати і навіть писав віршовані статті на економічні теми у газету «Лісовий комерсант»).

Вечірня казка для дорослих

— Хоч я пана Зайця й не люблю, як ви знаєте, але зараз він має рацію, — прогарчав пан Вовк.

— Якщо за кожен ковток платити — вдавитися ж можна! — мовив пан Крокодил і заплакав.

— А мені з яйця що залишиться? Шкаралупа? — вигукнула пані Лисиця.

— Хоч кидай комерцію і зовсім переходь у криміналітет! — махнув лапою пан Шакал.

Говорили довго і нарешті домовилися: всіх податків, звичайно не платити, але бухгалтерію вести хитро, щоб, як кажуть, комар носа не підточив. На цьому й розійшлися.

Та не знали, ех, не знали президенти, що їхню секретну розмову прослуховував лейтенант податкової поліції пан Дятел. І, звичайно, настукав, куди треба.

Наступного дня біля податкової інспекції вже сушилося на мотузці сім шкур...

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті!

Від усієї душі бажаю, щоб вам, не дай Боже, не наснився страшний сон — буцім-то і ваша шкура сушиться на мотузку біля податкової інспекції. І взагалі, якщо домовляєтесь про щось конфіденційно, пильнуйте, щоб вас не підслухав якийсь Дятел!

Всеволод НЕСТАЙКО.

НАРОДНІ УСМІШКИ

СПРАВА

В аеропорту туди-сюди ходить працівник таможні у формі і з «кейсом» у руці.

— Дядьку, а що у вас у «дипломаті»? — запитує його хлопчик, який сидить на лавці.

— Справа про контрабанду! — серйозно відповідає працівник таможні.

— А чому вона булькає?

— Бо ще не розкрита...

Почув і записав П. РАДЧЕНКО.

ЛОГІЧНО

— Не розумію, як можна цілу відпустку просидіти у пивній?

— «Не розумію», «не розумію»!.. Навіщо говорити про те, чого ти не розумієш.

СКАЗАНО — ЗРОБЛЕНО

— Цей Петро просто нахаба!

— А то ж чого?

— Уяви собі, коли я сказала, що не хочу його більше бачити, він узяв та вимкнув світло.

ДОПОМАГАЄ

— Ви чули? Випустили новий шампунь для лисих — з провітаміном В-5!

— Та ну! І що, волосся відростає?

— Волосся ні, але лисина дуже зміцнюється.

Почув і записав Микола ПРОЦЕНКО.

с. Жадьки на Житомирщині.

ПРИСТОЙНО

Жінка до чоловіка:

— Ти хоча б за святковим столом веди себе пристойно.

— А що я роблю не так? Ти ж сама бачиш, що випиваю все, що наливають.

НЕ ПАМЯТАЄ

— Як вчора свято провів?

— Дуже добре.

— Із ким?

— Цього не памятаю.

У КОЖНОГО СВОЄ

До довідкового бюро вокзалу підійшла молода жінка та й питає у дівчини:

— Скажи, будь ласка, куди пішов мій чоловік?

— Я можу тільки проінформувати: коли відправляється, в який час прибуває і на скільки запізнюється.

А ДЕ ВОНА МАЄ БУТИ?

Чоловік повернувся додому пізно ввечері. Жінка побачила у нього на щоках помаду та й питає:

— Чому у тебе на щоках помада?

— А де вона має бути? — здивовано запитав чоловік.

НЕХАЙ ПОБАЧИТЬ

— Кіндрате, — питає дід Кузьма у сусіда, — а навіщо ти одягнув опудало у дорогий костюм?

— То ініціатива нашого директора. Казав, що біля нас буде проїжджати президент, а тому і виділив на костюм гроші. Нехай, каже, побачить глава держави, як ми живемо.

ДАЙТЕ

Підійшов кореспондент газети до бабусі та й питає:

— Вам потрібний референдум?

— Якщо свіжий, то візьму.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

ПРЕМІЯ

Зустрічаються двоє друзів-міліціонерів. Один бачить на руці другого дуже дорогий годинник — золотий Ролекс.

— Це що, — запитує перший, — премія?

— Угу, щось подібне, — відповідає друг.

— Мабуть, мафіозі крупного спіймав?

— Та ні, навпаки, відпустив...

ЯСНОВИДЕЦЬ

— Звичайно, я прибуду на судове засідання, — говорить ясновидець. — Коли, ви сказали, воно починається?

— Завтра о дев'ятій ранку.

— О, тоді не зможу. Саме в цей час на мене наїде зелений автомобіль.

Почув і записав
Тарас ПЕТРЕНКО.

ХРОНІКА НОВИН ● ХРОНІКА НОВИН ● ХРОНІКА НОВИН

СУВОРО, АЛЕ СПРАВЕДЛИВО

Депутатська група «Всі за одне» внесла пропозицію, згідно з якою народні обранці, що не виконали своїх зобов'язань, автоматично залишаються на повторний строк.

ГЕНІАЛЬНА ПРОСТОТА

Максимально спростили бартерні операції КСП «Великорогачівський» і ТОВ «Крекінг». Обмін пального на молоко здійснюється без заміни цистерн. За свідченням механізаторів КСП, на якості пального це ніяк не відбивається.

СОН У РУКУ

Зарплата, яка навіть перевищує прожитковий мінімум, приснилась конструкторові Самоходу І. А. Це повністю збіглося з тим, що йому, як виборцеві, пообіцяли одразу вісім претендентів на найвищий державний пост.

МУЖ І ЖОНА...

Цікаву закономірність підмітили знайомі подружжя Анжели та Дмитра Сибірчуків. Як тільки Анжела сідає на дієту для похуднення, Дмитро починає худнути.

Микола ЛЕВ.

СІМЕЙНА ХРОНІКА

Прочитавши в газеті «Сімейне вогнище», що жінок треба носити на руках, А. Сидорчук затягнув до себе в квартиру редактора цієї газети і примусив його цілих дві години носити на руках свою 125-кілограмову дружину.

НОВАТОРИ

Випуск сталевих жуйок розпочав кизяківський завод продтоварів. Новинка користується у покупців шаленим попитом. Ще б пак: сталеві жуйки жуються у два мільйони разів довше, ніж звичайні.

ПРОФЕСІОНАЛ

Конкурс кращого за професією проведено у Лузинській держадміністрації. Перемогу у ньому отримав держслужбовець третьої категорії А. Сидорчук. За відведені десять хвилин він спромігся засунути під сукню 126 справ, відфутболити 35 громадян, випити 4 філіжанки кави з коньяком та ще на кілька хвилин зачинитися у своєму кабінеті з секретаркою Зінулею.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема О. Кохана)

— Не щастить мені з жінками!... Дві від мене пішли... А ось третя — ну ніяк!!!

Мал. О. КОХАНА

Десь так опівночі, коли громадянка Сущина йшла собі вулицею, до неї під'їхав білий каділак, з якого вистромилась голова і ввічливо спитала пропитим, хрипким басом:

— Скільки?

— Так як ви смієте?! — гаряче обурилась Сущина. — Ви вважаєте, якщо я йду сама, то можна зі мною ось так розмовляти? Звикли споживацьки ставитися до жінки, негідники!

Голова, схоже, замислилася. Навіть вкрилася зморшками в районі лоба. Каділак в'їхав на тротуар і продовжував їхати поруч з Сущиною.

— Ну ти чого... Ти, цей, не думай... Я ж по-серйозному. Я ж нормально заплачу...

— Ну гаразд, — пом'якшала Сущина. — Я жінка ділова і менше штуки баксів не беру!

— Це багато, — засмутилась голова. — У мене з собою стільки немає.

— Немає — так немає! Коли будуть, тоді й під'їжджай!

— Так я зараз хочу! А потім я, можливо, і не захочу...

— Нічим не можу допомогти! — відрізала Сущина.

— Стривай... — Голова замисленоворушила губами. — А якщо за будматеріали?

— Як це? — не зрозуміла Сущина.

— Ну як-як... У мене фірма. Будматеріалами торгую. Рахунки в банку заарешто-

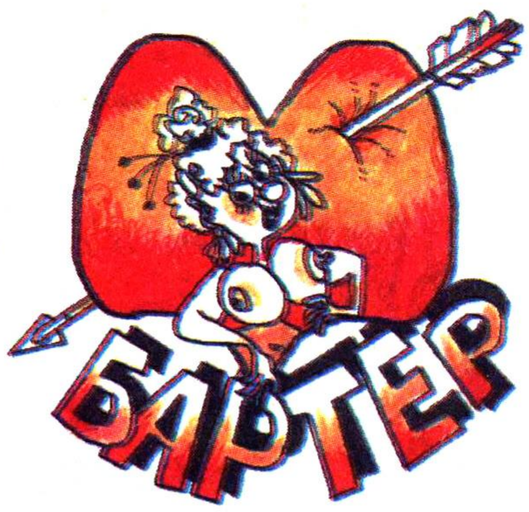

вані. Криза зараз... Фінансова! А будматеріалів — навалом. То давай будматеріалами? Панелі, перекриття... Бетон марки п'ятсот... Цемент марки чотириста. Кахель. Дверні блоки... А? Я тобі на п'ять штук будматеріалів відвантажу! Ну давай? Га?

«А що? — подумала раптом Сущина. — Візьму я разок будматеріалами!»

— Спосіб доставки? — спитала вона.

— Самовивіз, — відповіла голова.

— Не піде! Тільки з доставкою!

— Гаразд! Я підгоню. Оплата за фактом?

— Може, ще за безготівковою оплатою? — хмикнула Сущина. — Вимагаю стопроцентної передоплати!

— Умовила. Адреса доставки?..

За кілька годин кілька могутніх робітників за допомогою автокрана розвантажували чотири вантажівки з будматеріалами на подвір'ї дачі Сущиної. Обмінна операція відбулася.

А ще за місяць до дачі Сущиної, що ввійшла у смак нових ринкових стосунків і розгорнулася на всю широту своєї велелюбної натури, була підведена залізнична гілка. Невдовзі в тупику вже накопичилось дві цистерни зі спиртом, состав з вугіллям, кілька одиниць військової техніки — бронетранспортери, два танки, вертоліт, бойова машина піхоти...

Кожного разу, збираючись у місто, Сущина ніжно поглажувала металеві поверхні військової техніки і казала:

— І не потрібні нам гроші! Правда ж? Гроші — ніщо! Товар — усе!

Олександр МЄШКОВ.

перчеНя

Сторінка для дітей

РЕБУС

Хто розшифрує ребус, той прочитає загадку. Спробуйте відгадати її.

Склав П. МИШКО.

СОЛОДКИЙ МИХАСЬ

Маленький Михась на дачі у дідуся. Над ним кружляють бджоли. Перелякання Михась просить допомоги:

— Дідусю, забери бджіл, вони з мене мед хочуть зробити.

Василь ВЕРБИЦЬКИЙ.
смт. Кіровське, Крим.

ЩОБ ЛЕГШЕ БУЛО

Мати послала малого Івася купити картоплі.

Хлопчик звертається до продавця:

— Дайте два кілограми картоплі, тільки дрібної, щоб легше було нести.

ТО НЕ ПАРА

Дівчинка говорить матері:

— На кухні із каструлі іде дим!

— Не дим, а пара, — поправляє мати.

— Це спочатку йшла пара, а тепер уже дим!

Степан ГРИЦЕНКО.

ВСТИГНЕ

— Іванку, ти поглянь, як повільно ходить черепаха.

— А навіщо їй поспішати? Вона ж, кажуть, живе двісті років.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

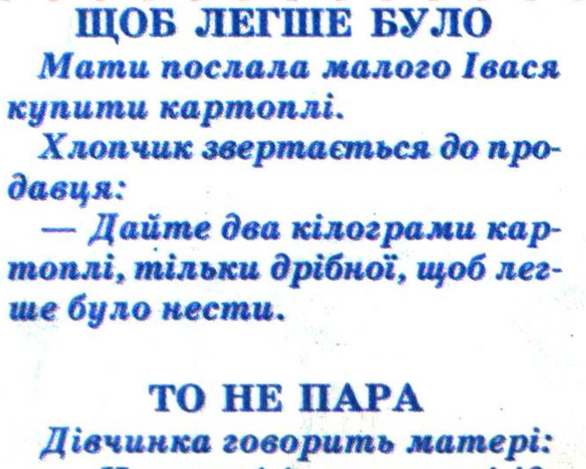

З американського фольклору

Жили-були собі два фермери — Джек і Пітер. І такі хитрющі, що, мабуть, хитріших в окрузі не знайдеш.

Одного разу Джек орав своє поле. Орав, орав аж доки кобила не впала посеред борозни.

— Пропала! — махнув Джек рукою, кинув кобилу і пішов до свого сусіда Пітера, чия ферма була в долині.

— О, кого я бачу! — зрадів Пітер. — Ну, як оранка?

— Чудово! — відповів Джек. — А в тебе?

— І в мене прекрасно.

— Що цього разу будеш сіяти?

— Пшеницю. А ти?

— Ячмінь...

Отак погомоніли фермери про те, про се і стали прощатися.

— Бувай здоровий! — мовив Джек.

— Бувай! — відповів Пітер.

— О, до речі, ледве не забув, — усміхнувся Джек. — Ти знаєш мою білу кобилу?

— Звичайно! — відповів гостинний господар. — Чудова кобила!

— А хочеш помінятися?

— На що?

— Я тобі даю білу кобилу, а ти мені свого гнідого.

— Гаразд! — погодився Пітер.

— Значить, по руках?

І вони вдарили по руках. А це означало, що тепер від свого слова відмовитися не можна.

Тоді Джек, ніби між іншим, мовив:

— Так, хочу тобі сказати, що біла кобила лежить в борозні серед поля. Я сьогодні нею орав, орав. А вона — візьми й здохни.

— Що ж, — зітхнув Пітер, — а мій гнідий здох ще у вівторок. Он його шкіра висить в конюшні.

Переповів М. ЯВІР.

ЗАЙЧИКОВА ГРЯДКА

У ліску, над річкою,
В зайчика є хатка.
Біля хатки в сірого
Невеличка грядка.
Не сидиться зайчику
Навесні у хатці,
Поспішає, трудиться
На маленькій грядці.
Робить, робить сапкою
Він грядочки густо,
Гарна ж буде в зайчика
Морква і капуста.

Олесь ЛУПІЙ.

ЗАГАДКА

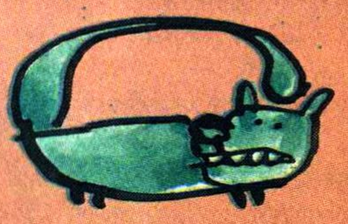

У дворі нема собаки,
Що ж не пустить вас
до хати?..
Все! Я тут уже замовк,
Жду, що скажете — ...

(Замок)

П. ЛЯШЕНКО.

БАРАБАНЩИК

Скоромовка

Барабан знайшов Баран,
Б'є рогами в барабан,
Ти рогань-тарабан,
В барабан не барабань.
В барабан не тарабань,
Бо розіб'єш барабан.

Кость ДЯЧЕНКО.

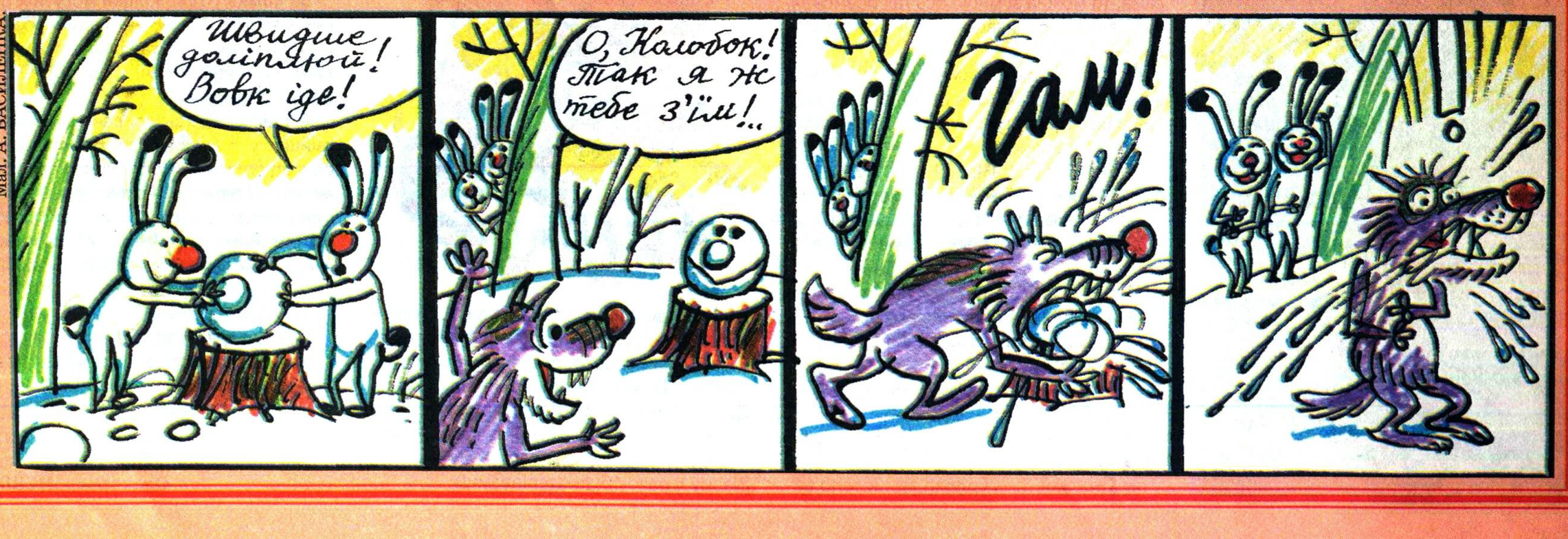

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

ВІАГРА

Березнева придибенція

Іван Сидорович Хропунець належав до тих людей, хто піклується про своє здоров'я. Він щоранку робив зарядку, обливався холодною водою, бігав у трусах в двадцятиградусний мороз, а під час епідемії грипу щодня з'їдав головку часнику. Зрозуміло, після роботи. А на роботу брав маленьку коричневу пляшечку з вітаміном С. В обід він обов'язково приймав два-три драже.

Одного дня у відділі, де працював Хропунець, задзвонив телефон. Звичайно він дзявкотів зранку до вечора. Але цього разу саме у той момент, коли Іван Сидорович дістав пляшечку з вітамінами і поставив її на стіл.

— Хропунець, тебе до шефа!— перший схопив трубку Бурбуляка.

У кімнаті, де трудився Іван Сидорович, стояло ще чотири столи — Бурбуляки, Слизьковуха, Сметанка і Козлика.

— Голос сердитий?— поцікавився Хропунець.

— Сердитий. Мабуть, учора перебрав на презентації.

Іван Сидорович поставив пляшечку з вітамінами на стіл і почалапав до шефа, який любив після презентацій нам'яти комусь із підлеглих вуха.

Цього разу свої вуха поніс Хропунець. Ну поніс, то й поніс. Не вперше. Тут річ в іншому. На столі залишилася пляшечка з вітамінами, на яку він для жарту наклеїв вирізаний із газети заголовок «Віагра — препарат для чоловіків».

Повз Хропунцевий стіл проходив Сметанко. Він помітив пляшечку і здивовано, майже по складах прочитав: «Ві-а-гра»... Хлопці, дивіться, що у Хропунця!!!»

«Хлопці» швидко обступили стіл Івана Сидоровича.

— Ти диви, який жук! А я думаю, чому це наші жінки на нього так задивляються. Конспіратор.

— Може, і ми спробуємо!— запропонував Сметанко.— Там тієї «віагри» аж півпляшечки.

Спочатку взяли по одному драже. Потім ще по одному.

Хропунець прийшов з «нам'ятими» вухами, відкрутив пляшечку висипав десь із п'ять драже і сипонув в рот.

У «хлопців» аж очі на лоба полізли: «Мабуть, шеф добряче допік!»

А Іван Сидорович узяв портфеля і попрямував до виходу.

— Я на завдання!

Усі дружно йому підморгнули:

— Бажаємо успіху!

А наступного дня Бурбуляка, Слизьковух, Сметанко і Козлик із самого ранку вели жваву розмову про «віагру».

— Оце клас!— хвалився Бурбуляка.— Наче на світ народився.

— А мене жінка сьогодні на роботу не хотіла відпускати!— випинав груди Слизьковух.— Побудь,— каже,— ще хоч трішки зі мною.

— А моя мене на руках носила!— захоплено розповідав Сметанко.

— А моя сказала, щоб без «віагри» тепер не приходив,— зітхнув Козлик.— А препарат, кажуть, коштує скажені гроші!

— Може, попросимо у Хропунця?— запропонував Бурбуляка.

Коли Хропунець прийшов на роботу, до нього ледве не на колінах підповзли колеги:

— Дай ще хоч по одній віагрі. Дуже вона нам допомогла.

— По якій «віагрі»?— здивувався Хропунець.

— А тій, що у тебе в пляшечці. Ми вчора в тебе без дозволу взяли трохи. Дуже підсобляє...

Довго сміявся Хропунець. А потім розповів їм усе про ту «віагру».

— Якщо не вірите, я вам по цілій жмені її насиплю.

І хоч «хлопці» їли її жменями, але дія вже була не та...

Михайло ПРУДНИК.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

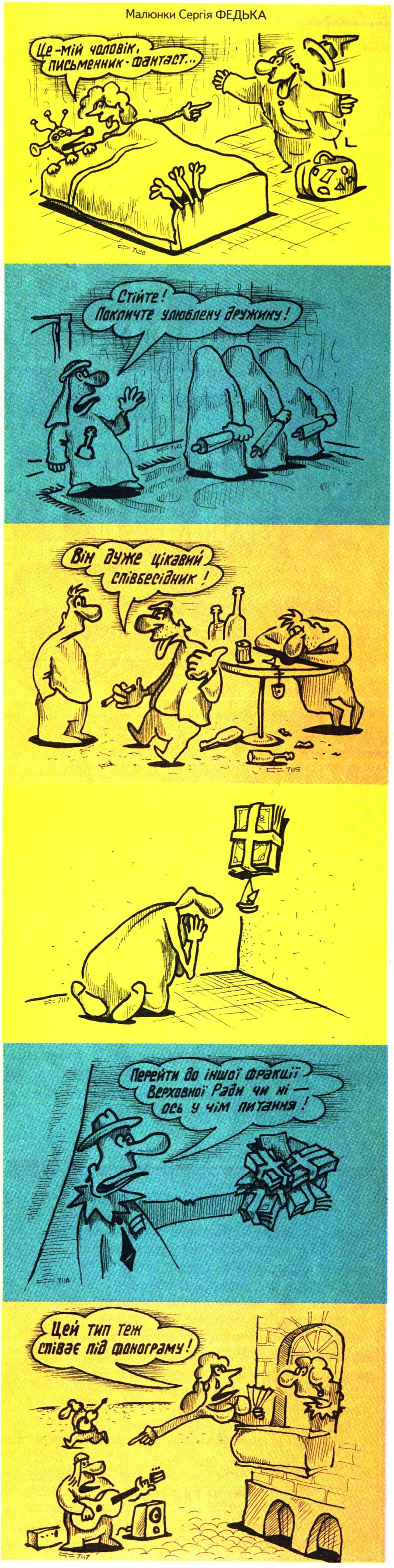

Мал. О. КОХАНА

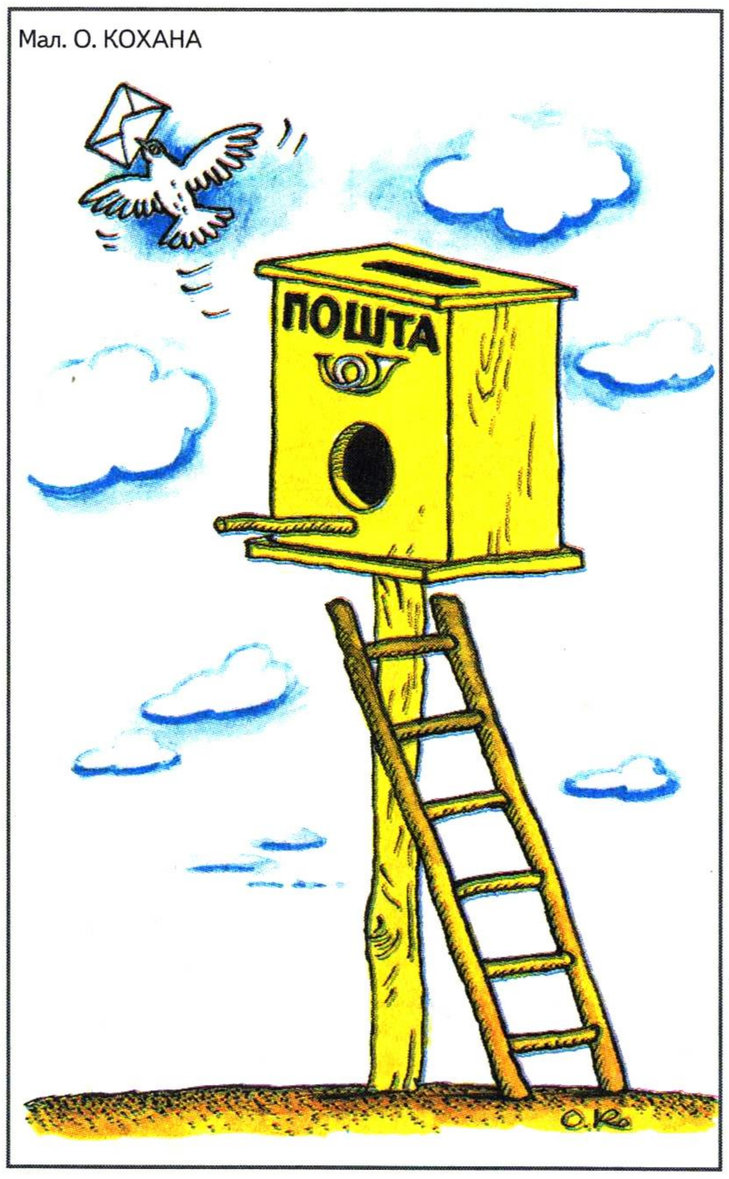

ЧАРКА

БУВАЛЬЩИНА

Любив дядько Микола випити чарку, а до роботи — так собі, «гей бицю, біля плоту». Якось увечері так йому захотілось випити, що аж-аж. А знає він, що в дружини завжди є пляшка самогону, прихована для гостей. І придумав дядько ось що: пішов у власний погріб (а було це восени), виніс кілька відер буряків, насипав у мішок і зайшов згодом у хату, вдаючи, що захекався, та до дружини:

— От дурень старий! Ходив оце на поле за буряками та й набрав наосліп стільки, що ледве допер. Навіть у погріб не зносив. Налий мені, голубко, хоч добру чарчину, нехай трохи «відійду».

Як же тут не налили хазяїнові, коли він так славно потрудився?

Налила дружина добру чарку. Дядько Микола випив, повечеряв та й ліг задоволений спати.

Коли ж дружина вранці наступного дня почала той буряк зносити в погріб, то ледве не скотилася зі сходів...

— Та це ж наші буряки!!!

Мав дядько що слухати того дня. Аж голова заболіла... Наче на похмілля.

Григорій СТОРОЖ.

Село Джурин
Вінницької області.

НЕОПРИКАЗКИ ТА СКОРОМОВКИ

★ *Від праски у руках Параски зазнав Тарас ураз поразки.*

★ *Заболіла голова, бо ніхто не налива.*

Григорій ГАРЧЕНКО.

КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Пора року, яка у осені хліба позичає. 3. Мисливська усмішка О. Вишні про птицю. ку треба смажити «з потрухами». 7. Назва людини походить від країни, яку змалював у своєму романі «Мандрівки Гулівера» Д. Свіфт. 9. У вогні не горить, у воді не тоне. 10. Сокола видно по польоту, а її по погляду. 11. «Тарілка» для свині. 12. Неякісний напій. 14 Грецька родичка гривні. 17. Податково-фінансове відомство в деяких мусульманських країнах за феодалізму, або збірка віршів одного автора у літературі Близького й Середнього Сходу, або рід меблів, на яких наші чоловіки полюбляють читати газети і дивитися телевізор. 19. Його любили підкручувати козаки. 20. Дивна людина. 21. Ділянка в місті, по якій хтось обов'язково «прокладе» непередбачену стежку. 24. Шкірки овочів і фруктів, здебільшого неїстівні. 25. Тропічна і субтропічна трав'яниста рослина. 26. Найбагатше місто в Україні. 27. Затичка для пляшки.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Транспортний засіб, який не потребує пального. 2. Птах, який співає, поки дітей не виведе. 4. Дуже потрібний спеціаліст на кораблі. 5. Мастило. 6. Птиця, яка має дуже боятися різдвяних свят. 8. У «нових росіян» їде «крыша», а у «нових українців» — ... 13. Однокласник. 15. «Мерседес», «Тойота», «Запорожець»... 16. Кусюча комаха. 18. Місто, яке прославилося стовпотворінням. 20. Дружина дядька. 21. Дрібна міра ваги. 22. Оселедець, огірок, холодець — після ста грамів горілки. 23. Відомий український фольклорист, який уклав збірку «Українські приказки, прислів'я і таке інше».

Склав М. ВОРОЖБА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 2

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Боксер. 4. Хатина. 6. Едіп. 8. Міль. 9. Аргентина. 10. Ятір. 12. Вітер. 14. Обід. 17. Перекотиполе. 18. Ковінька.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Баба. 3. Рептилії. 4. Химера. 5. Талія. 7. Прапор. 11. Індик. 13. «Ера». 14. Орел. 15. Кіт. 16. Гопак.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Піднялися ворота — всьому світу красота!

Відповідь: ВЕСЕЛКА.

Іноземний гумор

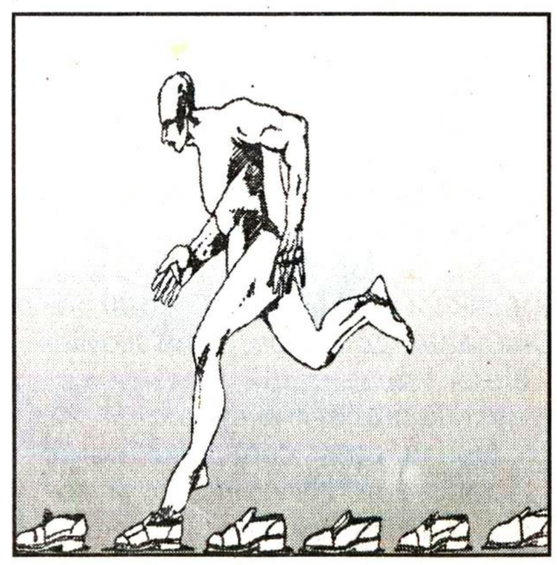

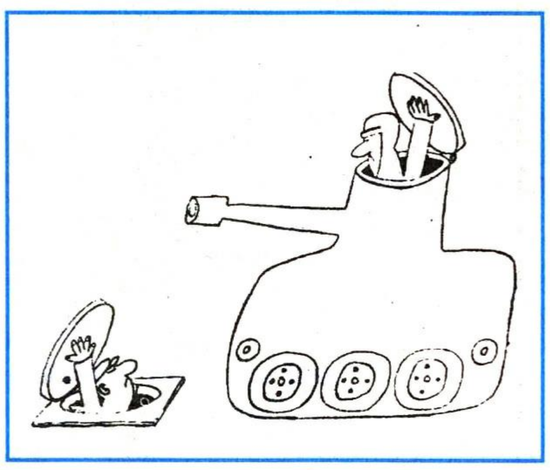

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Я хотів би бути схожим на Павку Корчагіна, але мені не вистачить сталі».

(Із шкільного твору).
Надіслав Юрій САВЧУК.

«Якщо Еней був парубок моторний, чому ж він ходив морями на веслах і під парусом?»

(Із учнівського твору).

«За те, що працював без халата, ветфельшеру оголосили догану за халатність».

(Із пояснення).

«Поки зі мною не вип'є, мій кум нічого не кумекає».

(Із пояснення).

Надіслав Флоріан БОДНАР.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Якби нас запитали: «Читачі якого віку найактивніше беруть участь у конкурсі?», то ми б на це точно відповісти не змогли. Бо, якщо, приміром, Ольга Іванівна ГУДИМЕНКО з м. Полтави пише: «Коли ми одержуємо «Перець», то вся наша сім'я бере в руки олівці і кожен на окремому аркуші пише підписи до чергової карикатури. На жаль, ми ще не були серед переможців, але не втрачаємо надії».

І правильно, Ольго Іванівно, робите!

Бо ваш «сімейний» підпис до малюнка Ф. Фльорка, який було надруковано у «Перці» № 1 (в лабіринт заходять молоді люди, а виходять — літні), авторитетне журі назвало одним із найкращих.

Отже, у цьому турі перемогли
сім'я ГУДИМЕНКІВ із Полтави:
«Лабіринт: «Тут ви можете оформити субсидію»
і Анатолій МИКОЛЕНКО з Кривого Рогу:
«Лабіринт: «Відкрий свою справу».

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до малюнка О. Гуцола.
На переможців чекають призи.

Радивол БАНЧИЧ

ЗУСТРІЧІ

Останнім часом зі мною відбуваються дивні речі.

Зустрічаю людину на вулиці, вітаємось, балакаємо, потім прощаємось. Відчуваю: я її знаю, а звідки — ніяк на згадаю. Минають місяці, а я весь час думаю: і звідки я знаю цю людину?

Якось зустрів жінку. Ми розцілувалися, а вона мені ще й докоряє, що я до неї не заглядаю, що її діти мене скоро зовсім забудуть, якщо і надалі так себе поводитиму. Я потім місця

Веселі паралелі

НУЛЬ УВАГИ

Чоловік запитує дружину:

— Ти звернула увагу на ту жінку, що тільки-но пройшла повз нас?

— Ти про кого питаєш, Педро? Про оту — з фарбованим волоссям, приклеєними віями, в довгому старомодному пальті і в жахливому капелюшку? Чому це я звертатиму на неї увагу?

ПРОСТА АРИФМЕТИКА

Кандидат у чоловіки запитує шадхена:

— Чи гарна наречена?

— Гарна і багата.

— А скільки сотень за неї дають?

— Рівно стільки, скільки їй років.

— А скільки їй років?

— Двадцять.

— Мені здається, вона для мене дуже молода.

СПРАВЖНЄ

— Скажіть, це у вас справжнє волосся чи перука?

— Волосся то справжнє, а голова штучна.

ЗАГУБИВ

— Ваш син стріляв на уроці з рогатки!— скаржиться вчителька батькові.

— От бешкетник! Мабуть, знову загубив кольт, який я йому подарував на день народження.

В БІБЛІОТЕЦІ

— В цій книзі я знайшов десять крон. Може, у вас є ще якісь твори цього автора?

УРОЖАЙ

Розмовляють два фермери:

— Цього року у Сандро кукурудза виросла, як телеграфні стовпи.

— Така висока?

— Ні, така рідка.

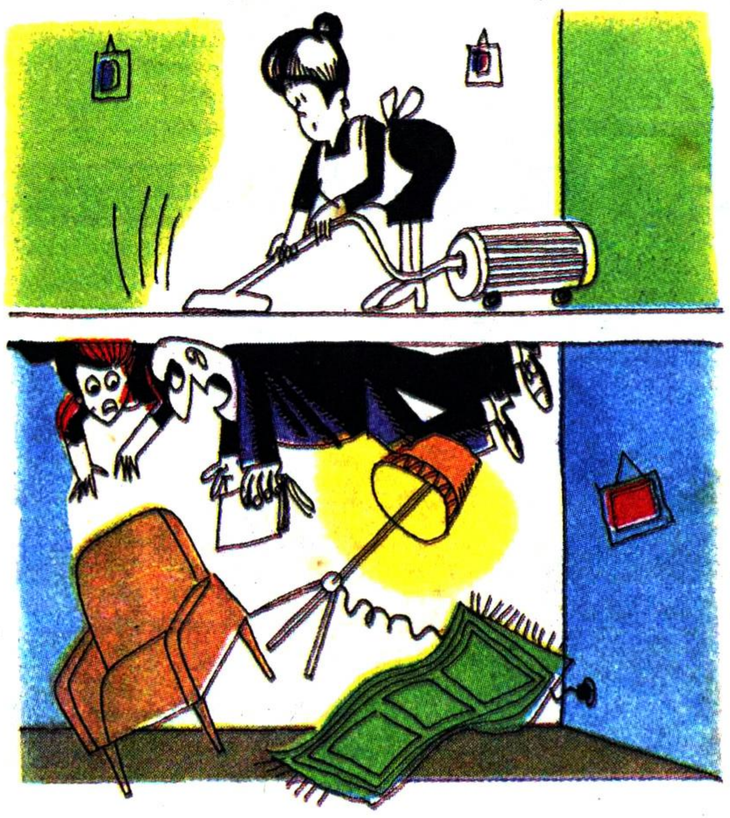

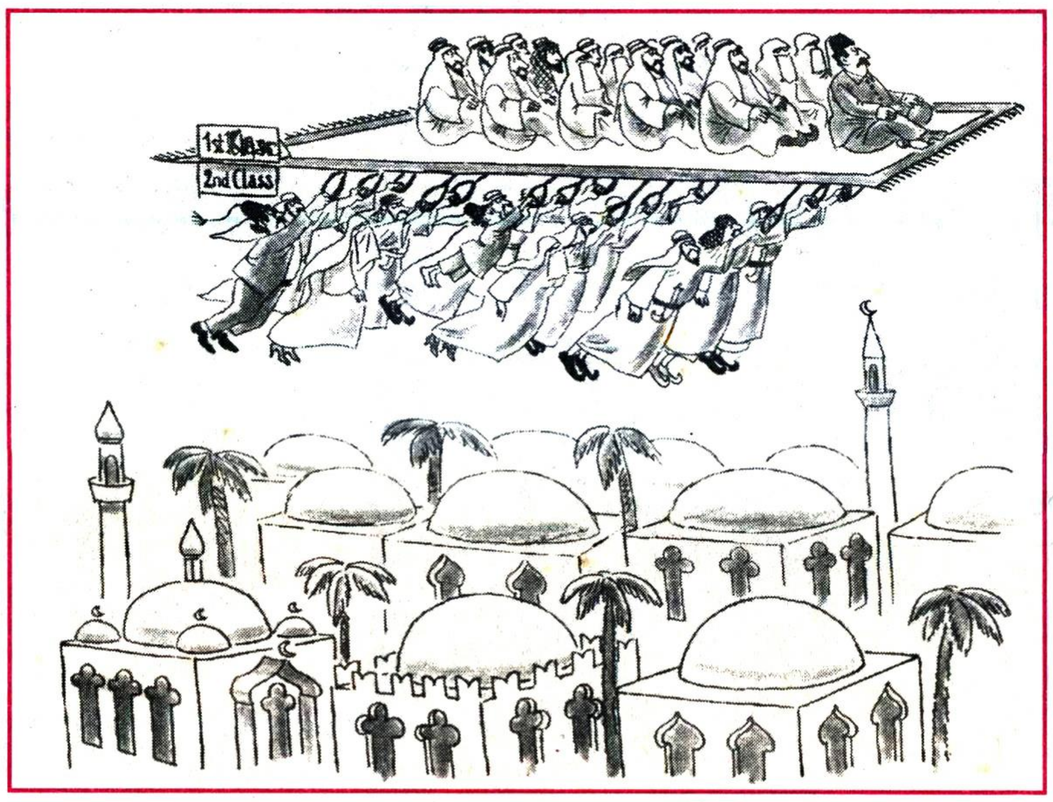

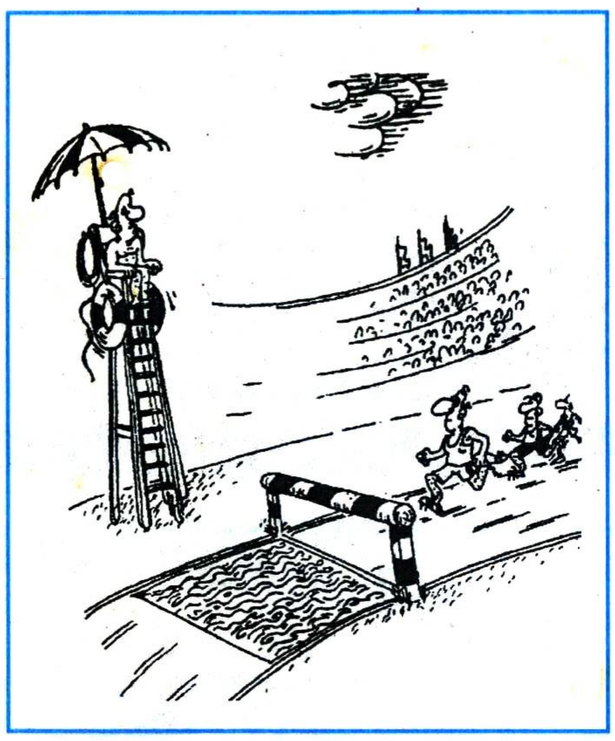

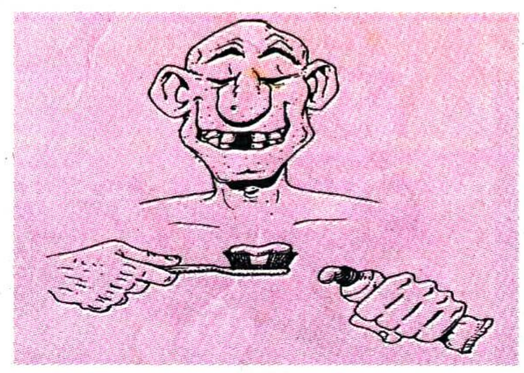

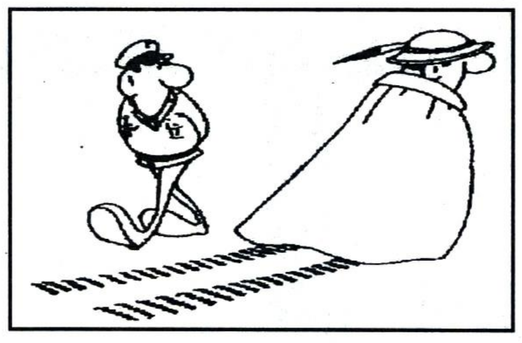

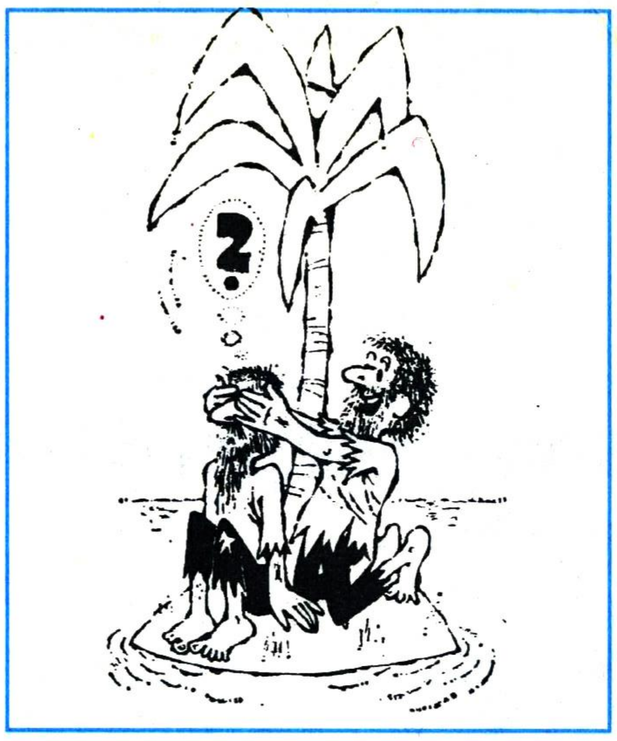

собі не знаходив од думок, що це за жінка і чому її діти мають мене забувати. А розв'язав я цю задачу лише тоді, коли хтось із знайомих сказав, що бачив мене із сестрою.

Або зустрівся мені двірник. Він радісно привітав мене. Про всяк випадок і я з ним привітався. Коли ми прощалися, я напружив усі свої звивини і таки згадав: двірник колись був моїм товаришем по факультету, найкращим студентом нашого вузу.

Болісно було мені й після зустрічі із збирачем брухту. Де я бачив його? В результаті тижневих роздумів збагнув: це був мій соратник по аспірантурі.

Потім я зустрів на вулиці людину, що продавала контрабандний товар. На картонних коробках він розклав кілька нікому не потрібних речей з Туреччини і голосно їх рекламував. Ми побалакали, і він вручив мені свою візитну картку на той випадок, якщо я вирішу зателефонувати йому на предмет чогось із імпорту.

Цілу ніч я сушив собі голову, згадуючи, хто б це міг бути? І раптом мене осяйнуло. Так це ж людина, якою захоплювалося все моє покоління! Він перший з нас захистив докторську дисертацію.

Днями я повертався з роботи і на одному з перехресть мою увагу привернув автомобіль. Машина була з тих, на яких їздять члени уряду та великі політичні діячі. Чоловік, що сидів на задньому сидінні, відчинив вікно і привітав мене. Тоді додав, щоб я його знайшов і він займеться мною в ім'я старої дружби.

Цього я відразу згадав. Про нього ми завжди говорили, що толку з нього не вийде. Безперечно, він їхав на одне із засідань, на одне з тих, на яких нас уже багато років витягають із кризи.

Такі люди не забуваються. Все навколо щодня нагадує нам про них.

Переклад із сербської.

ПЕРЕЦЬ № 3 (1488)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), О. КОХАН (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 07.02.2000.
Підписано до друку 24.02.2000.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 21050 прим.
Зам. 0110003.
Ціна договірна.
© «Перець» 2000 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24 реклами 441-89-11, 441-89-39. Факс 224-35-82.

Для телеграм:

Київ Перець.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Як у казці...

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

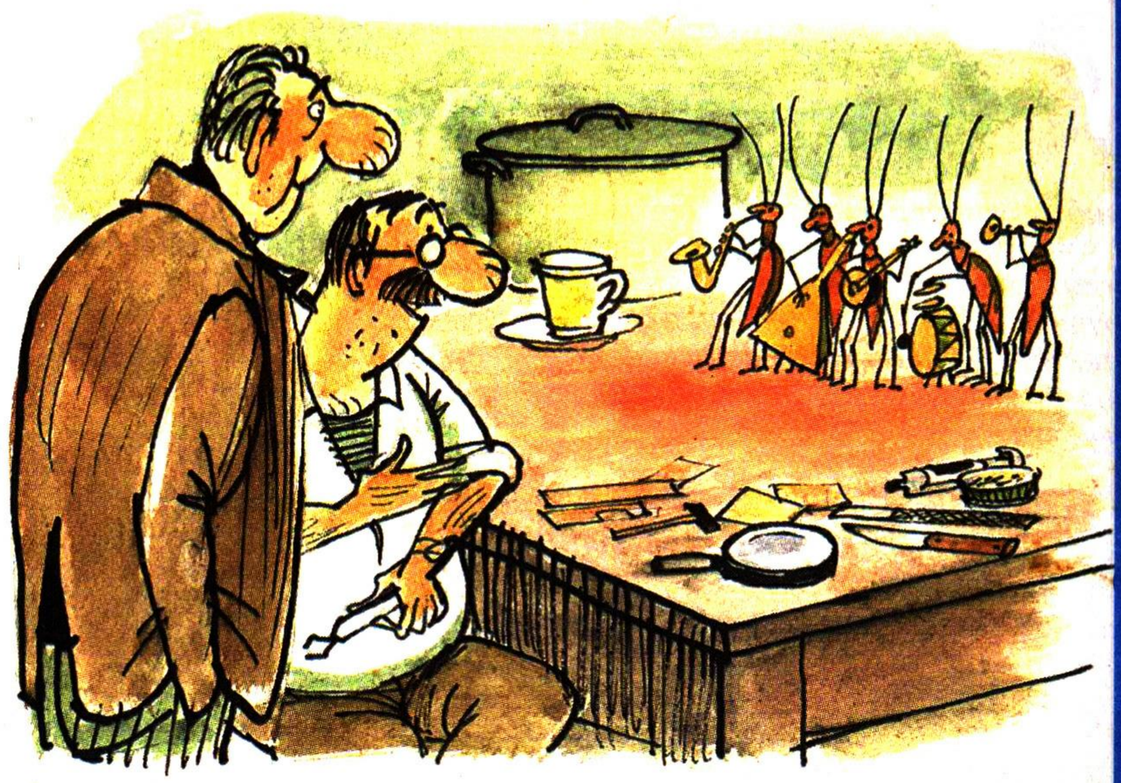

— На пенсії часу багато... Оце почав робити музичні інструменти, а таргани вже й оркестр організували.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Чого виєш?
— Приходив Сірко з села. Розповідав про базарні ціни на м'ясо.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема В. Попова)

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. О. КОХАНА

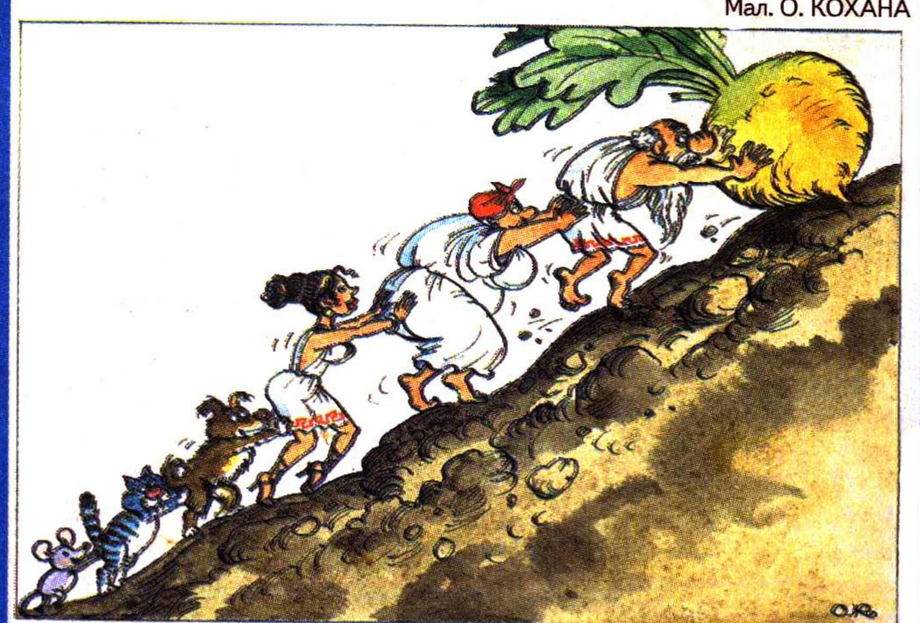

4 820012 960675 03

Передплата на журнал «Перець» не закінчується!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець» на 2000 рік,
нагадуємо, що це ви зможете зробити будь-якого дня.
Якщо оформити передплату до 5 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал. Індекс 74393.

Сміймтесь на здоров'я!

До відома наших авторів!

Для того, щоб ви своєчасно могли одержати гонорар, слід разом із творами надсилати і свій ідентифікаційний номер.